

Sygn. akt VIII GC 1012/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Komarewska

Protokolant: referent stażysta Angelika Tarasiuk

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 419,00 zł (czterysta dziewiętnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od 21.05.2012r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30,00 zł tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 77,00 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Anna Komarewska

Sygn. akt. VIII GC 1012/13

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o zapłatę kwoty 419 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2.05.2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż strony wiązało zlecenie spedycyjne, za które do dnia dzisiejszego nie otrzymała wynagrodzenia. Nota obciążeniowa wystawiona przez pozwaną w kwocie 419 zł z uwagi na opóźnienie nie została przez nią uznana, bowiem pozwana uchybiła terminowi 21 dni przewidzianemu w art. 30 ust. 3 Konwencji CMR. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uregulowała należności wobec powódki (k. 3, 22).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 07.06.2013 roku w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1159880/13 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu oraz zwrot kosztów procesu (k. 3v).

Pozwana w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wносиła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana podniosła zarzut potrącenia należności dochodzonych pozwem. W uzasadnieniu

odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, iż powódka opóźniła się z rozładunkiem przynajmniej dwóch transportów, w związku z czym zaszyły przesłanki do obciążenia jej karą umowną zastrzeżoną w pkt. 6 zlecenia. Z tego też powodu wystawiła powódce dokument kompensaty na kwotę 100 euro (419 zł). Wskazała też, że w tej sprawie nie ma zastosowania art. 30 ust. 3 Konwencji CMR (k. 4v-5, 48v-49).

Postanowieniem z dnia 22.07.2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił nakaz zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi R. w B. – Sądowi Gospodarczemu według właściwości (k. 16v).

W toku postępowania powódka popierała powództwo, zaś pozwana wносиła o jego oddalenie w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26.03.2012 roku pozwana zleciła powódce przewóz towarów zleceniem nr (...) (k. 6, 43). Zlecenie zostało wykonane przez powódkę, jednak co najmniej dwa z transportów dotarły na miejsce rozładunku z dobowym opóźnieniem, tj. w dniu 27.03.2012 roku (CMR k. 54-57).

W dniu 05.04.2012 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT na kwotę 8.883,37 zł (równowartość kwoty 412,70 EUR) z terminem płatności do dnia 20.05.2012 roku (k. 38). Pozwana nie uregulowała całej należności, w dniu 18.04.2012 roku dokonała kompensaty wzajemnych rachunków w kwocie 419 zł tytułem kary umownej za spóźnienie auta na rozładunek (k. 35, 58). Powódka nie uznała potrącenia, wezwała pozwaną do zapłaty brakującej należności w dniu 30.07.2012 roku (k. 34) oraz w dniu 09.10.2012 roku (k. 37), jednak pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała brakującej należności.

Powyższe okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami.

Natomiast oś sporu stanowi dopuszczalność dokonania przez pozwaną potrącenia tytułem spóźnienia auta na rozładunek w kwocie 100 EUR (419 zł)..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Należy wskazać, iż do zawartej przez strony umowy przewozu stosuje się przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zm.) (zwaną dalej Konwencją CMR), albowiem miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdują się w dwóch różnych krajach (Niemcy i Litwa), przy czym przynajmniej Niemcy są jednym z krajów umawiających się.

W ocenie Sądu, zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną jest bezzasadny. Konwencja CMR wskazuje, iż nieważna i pozbawiona mocy każda klauzula, która pośrednio lub bezpośrednio naruszałaby postanowienia niniejszej Konwencji. Nieważność takich klauzul nie pociąga za sobą nieważności pozostałych postanowień umowy. W szczególności byłaby nieważna każda klauzula ustępująca na rzecz przewoźnika korzyści z ubezpieczenia towaru oraz każda inna analogiczna klauzula, jak również każda klauzula przenosząca ciężar dowodu (art. 41 ust. 1 i 2 Konwencji CMR).

Z powyższej regulacji wynika, że zastrzeżenie kary umownej w zleceniu dotyczącym przewozu międzynarodowego, objętego przepisami Konwencji CMR jest niedopuszczalne. Instytucja kary umownej jest uregulowana w art. 483 k.c., jest ona zryczałtowanym odszkodowaniem za szkodę poniesioną w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Przy tym wierzyciel nie musi wykazywać wysokości poniesionej szkody, wystarczy udowodnienie samego przewinienia drugiej strony, by domagać się kary umownej.

W niniejszej sprawie, kara umowna została zastrzeżona w zleceniu spedycyjnym. Przewoźnik mógł zostać nią obciążony za każdy dzień opóźnienia podstawienia auta pod załadunek, a także za każdy dzień opóźnienia w rozładunku - w kwocie 100 EUR, do wysokości frachtu.

Takie uregulowanie w zakresie obciążenia przewoźnika karą umowną za opóźnienie w rozładunku jest niewątpliwie naruszeniem przepisów Konwencji CMR, bowiem regulują one kwestię odpowiedzialności przewoźnika za opóźnienie w rozładunku transportu.

Zgodnie z art. 23 ust. 5 Konwencji CMR, w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikała stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego. Natomiast artykuł 30 ust. 3 Konwencji CMR wskazuje, że opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie mógł uwzględnić zarzutu potrącenia podniesionego przez pozwaną z tytułu kary umownej.

Nie zaszły również podstawy do obciążenia powódki odpowiedzialnością za szkodę poniesioną przez pozwaną w związku z opóźnieniem dostawy, bowiem nie został zachowany termin 21 dni na złożenie zastrzeżenia na piśmie zgodnie z art. 30 ust. 3 Konwencji CMR. Towar został dostarczony odbiorcy w dniu 27.03.2012 roku, co nie było sporne pomiędzy stronami. Natomiast nota kompensacyjna, którą można potraktować jako pisemne zastrzeżenie, została przez pozwaną wystawiona w dniu 18.04.2012 roku, czyli 22 dni po dostarczeniu towaru do miejsca przeznaczenia. W tej sytuacji, Sąd przychylił się do stanowiska powódki, gdyż pozwana uchybiła terminowi do wniesienia pisemnego zastrzeżenia zgodnie z art. 30 ust. 3 Konwencji CMR.

Z uwagi na uchybienie terminowi, rozpoznanie okoliczności, czy pozwana poniosła szkodę w związku z opóźnieniem dostawy stało się bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c., obciążając pozwaną obowiązkiem zwrotu powódce poniesionych przez nią kosztów postępowania. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa w kwocie 30,00 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 złotych określonych zgodnie z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) do których doliczyć należało kwotę 17 zł z tytułu poniesionej przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. nr 225, poz.1635 ze zm.).

W piśmie procesowym z dnia 10.12.2013 roku, pełnomocnik powódki wnosił o zasądzenie kwoty 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z uwagi na skomplikowany charakter niniejszego procesu, uwzględniając koszty korespondencji, wydruków pism i załączników, a przede wszystkim nakład władny pracy pełnomocnika, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) (k. 72).

W ocenie Sądu nie było podstaw do zasądzenia wyższego wynagrodzenia pełnomocnika powódki. Stan faktyczny i prawny niniejszej sprawy nie był skomplikowany, zaś wkład pracy pełnomocnika powódki nie przekroczył niezbędnego zakresu.

SSR Anna Komarewska